

FAVENTE J EHOVA,
DISPUTATIO PHYSICA INAUGURALIS,
De
M O N S T R I S.

Q U A M

*Ex Amplissima Facultatis Philosophicæ consensu & appro-
batione in celeberrima Academia Aboënsi,*

Pro-Cancellario Amplissimo;

Plurimum Reverendo & Eminentissimo in Christo Patre,

DN. ÆSCHILLO PETRÆO, S.S.
Theol. Doct. Excellentissimo & Celeberrimo, ac Diocesis A-
boënsis Episcopo meritissimo, Meccœnate & Patro-
no suo Magno,

Magnifico Rectore,

Admodum Reverendo & Praclarissimo VIRO,

DN. M. SIMONE KEXLERO NERICIENSI,

Mathem. tam super. quam infer. Profess. subtilissimo, & in
pŕictis Pastore Dignissimo,

SUB PRÆSIDIO,

Reverendi & Præcellentissimi VIRI.

DN. M. ABRAHAM GEORGII

T. HAU VONII, Phys. & Botan. Prof. P. Simulac in Lundo

Pastoris fideliss. & p. t. Facultatis Philosophicæ DECANI

Speçtabilis; Præceptoris, Fautoris & Promotoris

sui reverenter suspiciendi,

*Pro Gradu Magisterij Philosophici, ejusq. Privilegijs obtinendis, publi-
co Examini placide discutiendam submittit*

PETRUS MAGNI GYLLENIIUS WERMELANDUS,

S. R. M. tis Stipendiarius.

Ad diem 9. Junij, Anno 1655. horis locoq; consuetis,

A B O Æ,

Admodum Reverendo & Amplissimo in Christo Patri,
DN. M. SVENONI ELFVEDALIO;
Dioeceseos Carlstadiensis Superintendententi gravissimo, e-
iusdemq; Civitatis & Ecclesiæ Dei, quæ est in Kijlen Pastori
dignissimo, Meccenati ac Promotori suo omni honoris
genere æternùm prosequendo.

U T E T

Nobilissimo, Spectatissimo, singulariq; prudentiâ Politissimo VIRO,
DN. ENGELBERTO Eneștiöld/Hæredita-
rio in Biucala & Lätteböhle/ quondam Magni Ducatus Finlan-
diæ Camerario circumspèctiss. Fautori & Consanguineo
suo perpetim colendo.

NEC NON

Reverendis, Clarissimis, Venerabilibus & Præstantissimis
VIRIS ac Dominis,

Ecclesiastici Consistorij Carlstadiensis ASSESSORI-
BUS, PRÆPOSITIS & PASTORIBUS in Dioe-
cesi Carlst. Fidelissimis, Promotoribus suis certissimis.

I T E M

Venerandis, Prudent. Præstantissimis & Humanis. VIRIS,
DN. SYMPATRIOTIS suis in Finlandia habitan-
tibus, Fautoribus & Amicis longè optatissimis, promptissi-
mâ animi gratitudine & officiosissimo studio prosequendis.

Ac insuper

DN. Samueli Æschilli Petræo.

DN. Simoni Caroli Greef.

DN. Henrico Caroli Greef/ S. R. M. stip.

Musarū Cultoribus im-
pigerrimis, & discipu-
lis suis dilectissimis.

Hanc Disputationem Gradualement humiliter &
officiose dicare ac offerre voluit.

PETRUS Magni Gyllenius
Wermelandus.

Prooemium.

Nihil mundo pulchrius, nihil admirabilius, pulchrum est cœlum, pulchræ stellæ, pulchrum quicquid totus habet orbis, ideoq; Græci & Latini nomen mundo de ornamento accommodârunt, ad illud tritum:

Non alio mundus debebat nomine dici,

Nomen ab ornatu convenienter habet

Ast hanc totius universi pulchritudinem horrenda nonnunquam & enormia Monstra, si non deformare, tamen obscurare videntur. Olim Africa semper novi quid afferebat, sed hodiè etiam Europa habet, quæ novitate non carent, nullus enim fermè locus, & nullus angulus à spectaculis istis liber est. Namq; pueri, & juvenes, & senes, monstra aliquot visu, auditu, tactuq; notârunt. Audiuntur sæpè mirifica animantium corpora nasci, quorum antea in historiis nulla mentio. Nascuntur aliquando macrocephali, cæci, unoculi, simi, nasones, labeones, dentones, gibbi, loripedes, sedigitti, unimani, Hermaphroditi, & infinita alia, quæ deviant, & horrere faciunt, præcipuè:

Si mulier vitulum, vel si bos ederet agnum,

Verum theoria Monstrorum utut aliàs cõgnitu & intellectu difficilima, attamen jucunda & utilis habetur, quoniam in minimis ac mutilis etiam quid latitare, quod animum veritatis avidum oblectet, novimus. Quamobrem cum mihi ad nutum & voluntatem venerandæ Facultatis Philosophicæ aliquod specimen in Philosophiâ

edendum ellet, Monstrorum contemplationem, ac foetus illos deformes, pro ratione ingenii, brevioribus quibusdam thesibus includere, & placidæ disquisitioni submittere constitui. Tu summe Deus largire successum, ut feliciter succedat.

T H E S I S.

I.

Disputationem de Monstris aggressurus, extraordinariam dubitationis apud saniores Philosophos a se leam, eadem dari & esse, positum existimo; eò quod non solum præstantissima Phil: pars Physica, verum etiam ipsa experientia illud ipsum satis evincat. Horum autem Theoria ad Physicam spectat non Directè & per se, sed Indirectè & per accidens, ejusdem enim Disciplinæ est, rem scrutari ut se juxta naturam, ita & ut se præter naturam habet. Sic Ethicus non bonos tantum; sed & malos describit mores, & Geometra de linea inæquali ac æquali differit ex arte suâ.

II.

In accurato rei tractatu unumquemq; certo ordine progredi oportere, bona sùadet Methodus, nisi palantis instar, in ignota (quod dici solet) errabundus oberret sylva; Consideratio proindè præsentis negotij, duobus potissimum absolvitur, 1. *Ὀνοματολογία* seu Nominali explicatione. 2. *πραγματολογία* sive Reali enodatione.

III.

Circa nominalem explicationem tria veniunt notanda. 1. *ετυμολογία* seu nominis notatio. 2. *ὁμωνομία* sive varia acceptio. 3. *συωνυμία* seu vocum æquipollentium collectio.

IV.

Etymologiam quod concernit, Monstrum dicitur communiter à monstrando, Cic. 2, de Nat. Deor. partim quòd

quòd monstret, hoc est, futurorū nota sit; partim quòd monstretur, cum cuncti trahantur novitate. Ast Christian. Becman, in Manu duct. vult monstrum non à monstrare, sed hoc à monstro ducendū esse, monstrū verò à monitum: ut à claudo, clausum, claustrum, quæ lis dirimenda Grammaticis relinquitur. V.

Ratione Homonymias Monstri vocabulum variis accipitur modis. (1) Pro raro & insolito quovis. Sic cura paralytici ob vim morbi à Medicis deserti, qui cum ædes flagrarent in præsentī periculo se præcipitans, totus convaluit, monstrum dicitur. Item *Eumelus Larissæus ita contractas habuit manus, crura, maxillas, ut eas extendere & flexere non posset, cum is supinus caderet, & caput vehementer lapidi illideret, paulò post surgens sanatus est, & soluta omnia.* Mart. Weinrich, c. 3. de ortu Monst. (2) Pro errato artificis. Sic Monstrū pingere dicitur pictor cum à rectâ artis orbitâ declinat, & pro Dianâ ranam, pro ursâ scrofâ producit (3) Pro perfectione insigni. Sic viri magni & sapientes Monstra dicuntur Cardano, verum vocis magis abusu, quam usu. Juvenalis quoq; virū bonnm suis temporibus ita rarum fecit, ut non minus monstrum fuerit, quàm piscis sub aratro repertus. Hoc nomine gaudent etiam fœminæ literis illustres, ut Lesbia, Erinna, Demophila &c. Quæ philosophando, & carminibus, quod divinum semper habitum est, ita excelluerunt, ut cum viris sapientissimis contenderent. (4) Pro corpore in τῆ ἀρ-χῆ cum insigni enormitate & deformitate in lucem edito. Sic monstra vocantur monoculi, unimani &c. Quæ postrema acceptio præsentī inservit instituto.

VI.

Synonymia verò, seu Termini æquipollentes monstri sunt, quando Græcis dicuntur τεράτια, σημεῖα, πα-

θηρβάσεις, πηρώματα, ἀλόμορφα, &c. Latinis verò
 Foetus monstrosi, monstrosa germina, mirifica corpo-
 ra, ostenta, portenta & prodigia. Svecis *Underfoster /*
onaturlige diur/vnderbarligh skapnat &c. Hic observan-
 dum Monstra non verè & propriè appellari posse Svecis
Troll/&Finlandis päifo/liefiö, ut quidam putant, propter
 eà quòd hæc vocabula apud illos in malam semper acci-
 piantur partem, & notant propriè spectra, quæ ut non
 sunt inter Naturæ *εργα*: ità nec sunt inter ejusdem *παρ-*
εργα; sed sunt Satanæ ludibria, qui posuit in cælo bel-
 lum, in Paradiso fraudem, & in omni opere nostro semina-
 nat zizania, ille, ille est, qui nunc ex Elementis sibi adornat
 corpus, nunc astantium fascinat oculos, ut nullo
 præsentè corpore corpus se videre putent. Tantum de
ονοματολογία ipsius monstri, quæ rationem nominis
 breviter exprimebat, nunc *πραγματολογία* sequitur.

VII.

Quæ monstrorum essentiam plenius explicat, & ab-
 solvitur Definitione Reali, ac Divisione. Definitio itaq;
 Realis juxta Sperl, talis haberi potest.

VIII.

Monstrum est effectus naturalis, cum insigni defor-
 mitate à causâ deficiente & aberrante productus. Hic
 duo occurrunt declaranda: Genus scilicet & Differentia.

IX.

Genus desumitur à Materia, & est effectus naturalis.
 Monstri enim naturam intrant duo, Materiale & Formale.
 Illud ponit, hoc privat; datur quippè in monstris quod-
 dam naturæ opus, licet depravatum, habetur naturæ a-
 ctio, licet vitiosa, informat forma, licet pravè, adest ma-
 teria, licet vitiosa. Differentiam largiuntur Formale &
 Efficiens, quorum illud est insignis deformitas, quæ dat
 esse

esse monstrum, nam ubi nullus defectus, nulla obliquitas, nulla materiæ à perfectione naturali deviatio, ibi etiam nullum monstrum. Notandum tamen quòd non qualiscunq; sed insignis & enormis deformitas monstrum facit, hinc qui nascitur cum maculis in facie, vel cum verrucâ in digitis, non statim monstrum est dicendum. Hoc nimirum Efficiens est causa deficiens & aberrans, omnia quippè in universum monstra à causis oriuntur deficientibus, aberrantibus, & peccantibus.

X.

Hinc causæ Monstrorum præcipuè sunt duæ, Materialis seu subjectiva, & Efficiens. Omne itaq; monstrum in animalibus perfectis fit vel vitio Materiæ, vel defectu Efficientis.

XI.

Materia est semen (nec excluditur sanguis menstruus) quod si (1) deficiat, nascuntur infantes absq; brachiis & pedibus. (2) Si superfluat & redundet, nascuntur Gigantes, & infantes cum duobus capitibus, vel quatuor brachiis. (3) Si non legitimè misceatur, nascuntur muli, aliique effectus Naturæ secundum se abominabiles. Causa autem Efficiens nunc est imaginatio. Sic Regina quædam in tactu imaginabatur Æthiopem propè lectum depictum imagine magnâ & distortâ; concepit & peperit filium nigerrimum. Idem habetur ex artificio Jacobi Patriarchæ, qui baculos discolors injectos aqualiculis tempore congressus ovium incalescentium gregi stitit, qui postmodum varicolores concepit foetus. Nunc qualitates uteri, nunc ratio spirituum, nunc aliud quid facultatem formatricem impedit, præstatq; ut parentes conterreat infans.

XII.

Peractâ sic Definitione Nominis & Rei, ad alteram Pragmatologiæ partem scilicet Divisioné descendendû.

Estque

Estq; Divisio Monstrorum commodissima in id quod speciem mutat, & quod speciem servat.

XIII.

Species tum mutatur, cum ex equâ & asino nascitur mulus, qui nec equus, nec asinus est, Ex equo & asinâ hinnus, ex pardo & leonâ leopardus, ex lupo & pantherâ lycopantherus, ex gallo & pavone gallopavus &c. Quorum quædam propriâ animalium salacitate, quædam vano hominum ausu & instinctu fuere pronata. Homines enim novitatis avidi ipsa animalia sæpè ab hac pravâ commistione abhorrentiâ, variis artificiis Venere excitatâ, ad coitus illos compulerunt, præsertim animalia magnitudine non multum discrepantia, & gestationis tempore paria, eoq; modo congressum detestandum & partum abominabilem effecerunt. Neq; id satis erat sed & ipsi belluis sese commiscuere, ausuq; horrendo monstrorum partuum numerum adauxere. Joh. Baptista Porta scribit ex equâ & homine natum fuisse infantem cujus caput, collum, & manus hominis essent, cætera equi, ciulatus infantis. Sic ex homine & caprâ semiferum partum genitum, caprina habentem crura, faciem humanam refert *Ælianus*. In proverbio etiam est, semper aliquid novi afferre Africam, propterea quod ibi sæpissimè diversa genera animalium coeant, dum ob aquæ illius terræ penuriam in loca paucissima irrigua congregantur & copulantur.

XIV

Monstra quæ speciem servant sunt in duplici differentiâ, vel circa sexum, cum individuum certæ speciei est sexus dubii, seu utriusque; vel circa constitutionem aliarum partium sexu illæso.

Dubij sexus monstrum dicitur, quando membra genitalia ita sunt comparata, ut litigium oriatur, an mas sit, an foemina. Hic notandum quod Physicorum multi solent disceptare, an foeminae in mares, & mares in foeminas mutari queant? Plinius ait illam mutationem non esse fabulosam. Testantur enim historiae quaedam mulieres etiam postquam annos aliquot in matrimonio vixerunt, in mares fuisse mutatas. Testantur etiam mares in foeminas esse transmutatos, juxta versum de puero, qui in virginem mutatus fuit:

Nec satis antiquum, quod Campano in Benevento,

Unus Epheborum virgo repente fuit.

Item de Empedocle circumfertur versus:

Et puer ipse fuit, nec non quandoq; puella.

Ast exempla ejusmodi ad monstra sunt referenda, non enim integer sexus in sexum abit, sed ubi genitalium vitium, ibi nunc masculum, nunc foemellam, nunc utrumq; cernere licet.

Qui de utroq; sexu participat, Hermaphroditus, Suet. Tivertool appellatur. Hic, ut est in fabulis, fuit Mercurij & Veneris filius, qui cum in fonte quodam cum Nymphâ Salmace lavisset, eaq; ipsum esset ardentius complexa, à Jove rogavit, ut ex duobus illis unum redderet, quod & factum his versibus Ovidius describit in lib. 4. Metam:

Vota suos habuere Deos, nam mista duorum

Corpora junguntur: faciesq; inducitur illis

Una, velut si quis conducat cortice ramos,

Crescendo jungi, pariterq; adolescere cernat.

Sic ubi complexu coierunt membra tenaci,

Nec duo sunt, sed formâ duplex: nec fœmina dici,

Nec puer ut possit: neutrumq; & utrumq; videtur.

Ab hoc omnes Androgyni Hermaphroditi dicti dicuntur. Qui sunt inter mares quatuor modis, nunc enim in peritonæo muliebri videtur pudendum; nunc in seroto, sed absq; profluvio: nunc in eodem cum profluvio: nunc supra mentulæ radicem. Inter fœminas verò binis modis, nimirum cum penis supra genitalis fastigium in clitorio & in imâ pupe prominet, & cum in peritonæo profertur. Signa potentioris sexus ex corporis habitu, animi moribus, excrementis, colore cutis & pilis, membris genitalibus, perviâ vulvâ, arrecto pene, & similibus peti possunt.

XVII.

Monstra circa constitutionem aliarum partium fiunt quatuor modis: nempe ratione Numeri, Magnitudinis, Unitatis & Conformationis.

XVIII.

Ratione Numeri habemus monstra peccantia in excessu & defectu, non poetica, ut hydra lernæa cum suis septem capitibus; sed physica, eaq; in Defectu, quando pars quædã abest, quæ adesse debebat, ut cum nascitur homo absquè brachiis & pedibus. Plinius agnoscit populos ore carentes, lib. 7. cap. 2. & 3. Annotavit etiam homines monstruosos in Æthiopia capite carentes, os & oculos in pectore habentes, qui appellantur Bleptæ & Blemyæ. Lib. 5. c. 8. A. Christi 591. *Tempore Cesaris Mauritij, mulier in Thraciâ peperit infantem carentem oculis, supercilijs, brachijs & manibus, & sub coxis desinentem in caudam piscis, quæ sursum se jactabat.*

XIX.

In Excessu verò nascitur monstrum, quando pars quædam adest

dam adest, quæ abesse debebat. Sic Albertus scribit de puero quodam mortuo nato, cui erant undecim linguæ, & viginti duo labia. Anno Chr. 596. Constantinopoli in suburbio duo nati sunt infantes, alteri fuerunt capita duo, alteri pedes quatuor. Sic in Siciliâ natus est infans, Anno 1536. Tria habens capita, tria pectora, sex brachia, totidemq; pedes, qui triplici triplicis capitis ore lac sugebat, & vagiebat, tres hic adfuisse animas è triplici pectore iudicârunt docti, quod confirmavit monstri interitus: cum enim mortuum fuit primum caput unum, hinc alterum, tandem tertium vitâ privatum est. Sperl. de Monst. Et in nostrâ Patriâ aliquot septimanas post mortem R. Gustavi Adolphi mirum in Territorio Smol. Sbbou in parocchia Bernamo accidit. Vidua pauperissima conduxerat vaccam rustici, qua pregnantem alvum gerens nequivit parere, sed oneri succumbens mortua est. Itaq; mæsta vidua tradidit lanio cuidam corpus vacca concidendum, ut videret causam cur foetum suum non produxerat. Tunc inventus est vitulus duobus capitibus monstruosus, cui erant quatuor oculi quatuor aures, duosq; ora, sed unum collum: coherebant capita circa mentum, corpus erat rubei coloris, sed capita alba, aures rubicunda, Bazius lib. 7. cap. 19.

XX.

Eodem modo, ratione Magnitudinis est monstrum tam in Defectu, quàm in Excessu.

XXI.

Defectus est, quando vel totum corpus enormitèr à communi mensurâ recedit; vel quædam pars à justâ magnitudine deficit. Sic homunculi parvæ admodum staturæ, nani & pumiliones, qui in Principum & Magnatum aulis aluntur, ordinem monstrorum adaugent maximè, namq; communem gentis humanæ staturam non attingunt, quos si videas, puerum septem aut octo

annorum spectare te existimes, quamvis ætatem vivanti virilem. Reperiuntur etiam alij, qui trunco satis crasso & longo constant, parvæ tamen sunt staturæ ob solos pedes vitio naturæ decurtatos.

XXII.

Hic observandum, ea quæ de Pygmæis narrat Aristoteles, Plinius, Albertus, & qui hos sequuntur, fabulosa esse. Nullibi enim tam parva gens, insidens arietum caprarumq; dorsis, bella quæ inferat gruibus, nulli populi, quorum tota cohors pede non altior uno, nulli hominuli ab arbore in arboré instar sciurorū saltantes reperiuntur, nullibi gentiū. Meræ sunt fabularum anilium reliquæ, ejusmodi qui facile credit, facile decipitur. E suis homines multa addunt, & à quavis muscâ elephantum faciunt. Nostro tempore, teste Spigelio, nulla mundi pars est, quam nautarum industria non perlustravit, nihil tamen unquam simile aut visum est, aut auditum. Franciscus Alvares Lusitanus, qui ea ipsa loca peragravit, circa quæ Aristoteles Pygmaeos esse scribit, nempe per quæ Nilus in Ægyptum fluit, nullibi tamen tam parvam gentem à se inspectam tradidit, sed populum esse mediocris stature. Pygmæi ergo nō sunt monstra, cum nè sint quidem.

XXIII.

Excessus est, quando vel totum corpus plus justo adaugetur; vel pars quædam insignitèr excedit, ut in gigantibus & megaloccephalis videre est. Mentionem gigantū reddunt & Sacræ & profanæ paginæ. Exploratores terræ Canaan ajunt: *vidimus gigantes filios Anac de genere gigantum, & eramus in oculis nostris sicut locustæ, & sic etiam eramus in oculis eorum.* Num. 13. v. 34. Sic Historia Goliath, & ossa in sepulchris reperta, sedes, res gestæ, aliæq; plurima hos dari testantur. Augustinus lib. 15. de civit.

Dei,

Dei, vidi, inquit, non ipse solus, sed alij mecum in Uticensi litore molarem gigantis dentem, tam ingentem, ut si in nostrorum dentium modulos minutatim concideretur, centum nobis viderentur facere potuisse. Scaliger se vidisse scribit in publico quodam nosocomio juvenem tanta proceritatis, ut stare non posset, sed iacebat, explebatq; duos lectos simul iunctos. Prætereo Starckaterum, alioiq; quos Sveci Zetter (forſan à voce Hebræâ IETER fortem & excellentem denotante) Finlandi Calevan poiat nominant, quorum congeries & cumuli lapidum (Zettefaſt) in cacuminibus montium etiam hodiè multis in locis magnâ cum admiratione videntur. Dantur utiq; gigantes, & ad ordinem monſtrorû omninò ſpectant, quia omnia facta ſunt in numero, pondere & menſurâ, hi autem ſuperant communem menſuram, & degenerant à magnitudine ſolitâ. De gigantibus multa fabuloſa apud Poëtas leguntur, Gigantomachiam Virgilius & Ovidius deſcripſerunt, quorum hic inter alia his verbis:

*Affectaſſe ferunt regnum cæleſte Gigantes,
Altaq; congeſtos ſtruxiſſe ad ſidera montes.
Tum Pater omnipotens miſſo perfregit Olympum,
Fulmine, & excuſſit ſubjectum Pelion Oſſæ.*

Ille autem hiſce verſibus:

*Ter ſunt conati imponere Pelio Oſſam,
Scilicet atq; Oſſæ frondosum involvere Olympum:
Ter Pater extructos diſſecit fulmine montes.*

Hæc & alia ſuis relinquo Autoribus, & cum Weinrichio Gigantes fuiſſe dico, multisq; locis diſruptis tumulis ejuſmodi corpora oſtendi, non tamen ut fertur, cum Dijs pugnaſſe, ſed forſan Deorum ædes & templa violâſſe.

XXIV.

Ut autem gigantes toto corpore excedunt: ita ſunt

alia monstra, quæ partibus saltem quibusdam proporti-
onem violant, interdum enim prægrandi nascuntur ca-
pite, interdum naso ingenti, de Charini naso elegans
est illud Beza:

Quod quacunq; venis Charine fuga est,

Cediturq; tibi velut tribuno,

Tandem desine queso gloriari,

Naso, non tibi ceditur Charine,

XXV.

Monstrum ratione Unitatis est, quando partes vel
continuitatem vel contiguitatem debitam amittunt. Ut
cum nascitur infans apertis pium, multumq; hiantis
bus labris. Sic Anno Chr. 1544. Mense Februario
natus est infans in Saxonâ, corpore quidem integro,
sed contusis, laceratis, atque laxatis membris omnibus,
excepto capite oblongo & velut Turcico pileo insi-
gnito.

XXVI.

Ratione conformationis monstra alia peccant in fi-
gurâ, ut gibbi, repandi, simi, macrocephali &c. Alia
in superficie, ut pilosi, hirsuti, villosi &c. Alia in situ, a-
lia aliter: Sic Anno 1544 Natus est infans ab honestis & no-
bilibus parentibus teter admodum & horribilis aspectu, flam-
meis & radiantibus oculis, ore naribusq; bovinis, & figu-
râ cornu exertis ac prominentibus, dorso pilis caninis
hispido, simiarum faciebus in pectore extantibus, ocu-
lis felium subtus umbilicum hypogastrio affixis, tetris
& minacibus canum capitibus ad utrumq; cubitum. Ubi no-
tandum hoc & alia monstra plurima non ad unam sal-
tem classem posse referri, sed ad varias, prout labe simplici
vel multiplici notantur: Nascuntur enim aliquando in-
fantes, quorum oculi sunt in mediâ fronte, nares in
lateribu

lateribus, & aures in occipite. Prodeunt etiam, quorum facies in tergo, & manus adnatae scapulis. Sic Anno Chr. 1634. die 15. Junij. Natus est monstruosus partus Lunae copia ab uxore sutoris, & erat sexus masculini, in summitate capitis calvi erat cutis in rugas complicata, instar corona, facies erat oblonga, nec lingua in ore, circa dextrum capitis extendebatur cutis in dextrum humerum, quasi pustula humore distenta. Sed circa collum parte sinistra erat corrugata cutis instar complicati collaris. Aures parva ad occiput erant deflexa. Crassities humerorum & pectoris erat in proportione major alijs membris, & desinebat circa coxam, quasi in trigonum. Brachia cum manibus, & femora ac tibia cum pedibus erant minora proportione ventriculorum. Baz. lib. 7. cap. 19. Haec de Monstris, & pro ingenij & instituti ratione dicta sufficiant. Sit Deo Trinum laus, honores & gloria in perpetuas aternitates, Amē.

CONSECTARIA.

An Nymphae aquaticae, Tritones & Nereides sint monstra? N.

An homunculi subterranei, seu virunculi montani, qui Cobali vocantur, sint monstra? N.

An Dæmones domestici, Germanis Guteli, nobis Zomptegubbar dicti, qui quotidie partem laboris domi perficiunt, & jumenta curant, monstra sint? N.

An caecorum catuli monstra sint? N.

An pullus gallinaceus ab anate aut anseris exclusus monstrum sit? N.

An in plantarum quoque genere dentur monstra? Aff.

An quibus membra fascijs & ligamentis pervertuntur, aut

tur, aut quibus partes nonnulla resecantur, mon-
stra sint? N.

An monstra intendantur à Naturâ? Aff. D.

An ex congressu hominis & bruti generari possit ve-
rus homo? N.

An monstra faciant ad pulchritudinem universi? N.

An statua salis, in quam versa est uxor Loth sit mon-
strum? San ideo in statuam salis sit compacta, quòd
vespere precedente, cum Loth Angelos exciperet,
in coenâ non apposuerit salem quo cibi condiuntur,
idq; ex hospitalitatis odio, ut Judæi dicunt? N.
utrumque.

An monstrosi partus sint alendi? Aff. D.

Felix, cui nota est naturæ causa latentis!
Et sua qui noscit pectora valde sapit!

Divina humanos mens namq; infusa per artus;

Cogitet ut spreto regna superna solo, est.

H O C,

Ἡ ΕΥΡΩΣΙΧΩ

Humanissimum & doctissimum Virum,

DN. PETRUM M. GYLLENIUM

Werml, Phil. Cand. meritissimum, tanquam ami-
cum sincerè colendum honorare volebam in pro-
cinctu stans ad iter.

E NEVALDUS SVENONIUS,

Gyld. Al. Eloq. Prof. P.